

Isten kinyilvánította jóságát és emberszeretetét (Tit. 3., 4.)

Karácsonykor Jézus belépett emberi világunkba. Jézus ünnepe. Egy gyermeké, akinek születése, illetve annak körülményei túlszárnyalnak minden mesemondó képzeletet. Ki gondolta volna, hogy Isten fia egy istállóban látja meg a napvilágot? Ki gondolta volna, hogy az emberi történelem legnagyobb eseményéről szinte senki sem szerez tudomást? Jézus azonban nem méltatlankodik az elmaradt fogadtatás miatt. Körülnéz a barlangban és szeretetének szikrái ráhullanak az illatos szénára, zizegő szalmára. Ezekből nyújt olyan tüzet, amelyet nem lehet soha többé eloltani.

A második világháború utolsó évében karácsonykor történt. Az egyik katona szabadságot kapott és hazatért otthonába. Három esztendeje távol volt és nem látta feleségét. Előre örült a boldog viszontlátásnak. Éjfélre járt az idő, amikor a vonat bedöcögött a kisváros pályaudvarára. A katona boldogan ugrik le a vonatról, csak egy dolog bántja. Nem tudott hozni semmi ajándékot feleségének. Az üzletek mind zárva, elkésett a vásárlással. Az átlomás trafikja még nyitva. Ablakában színes papírlapok. Gyorsan vásárol egyet és ráírja: Karácsonyi ajándékul nem hoztam neked mást, csak magamat. Rátűzi zubbonyára és így toppan be hitveséhez. Ennél kedvesebb ajándékot ő sem kaphatott volna. Ezt mondja karácsony este Jézus is nekünk. Isten, ki oly bőségesen árasztja ránk ajándékait. Karácsony este nem azt adja, ami az övé, hanem önmagát. Minden olyan hihetetlennek látszik, hogy sokan mesének minősítik. Nem csoda, ha az első karácsony éjszakáján angyalok vállalták a köszöntő szerepét, és az önmagát adó Istent dicsőítették.

A karácsony nem csak Isten dicsőségét hirdetik, hanem az emberét is. Azzal, hogy Isten fia ígent mondott az

emberi életre, megmutatta, hogy milyen nagyra becsülték. Az ember nem csupán értelmes lény, a teste halála után por és hamu, hanem Isten országának örököse. Sorunk sok esetben hasonló a sziklákon őrt álló fenyőkéhez. Magasra nőttünk, a teremtés csúcsán állunk, és amikor többre már nem vihettük, maga az Isten hajol le hozzánk, hogy emberségünk karácsonyfáját feldíszítse gondolataival, életével. Olyan kincsek ezek, amelyek nem természetünk fáján termettek, hanem Isten karácsonyi ajándékai.

Ezt hisszük, ezt valljuk. Mint mindig, ma is sokan elfordulnak a betlehemi barlangtól. Igaz, az a gyermek a barlangban forradalmi tanokat hirdetett, a való élet eltápossa rózsaszínű álmait. Vajon mit változott a világ az első karácsony óta? A karácsony, az evangélium nem változtatta meg a föld forgási irányát. Ma is épp úgy forog keserű levében, mint kétezer évvel ezelőtt. Jézusnak nem állt szándékában megváltoztatni a világot, igaz csodateteivel bebizonyította a természetfeletti hatalmát.

Jézus karácsonykor kezébe vette a karmesteri pálcát, hogy begyakorolja velünk az evangéliumi élet új énekét. Ehhez azonban nem elegendő egyetlen nap, hanem egész életünk szükséges hozzá. Nem egyetlen próba, nem az egynapos karácsony, hanem hétköznapi helytállásunk segíti ki bennünk Isten szeretetének kiáradását és befogadását.

Minden tárnoki lakosnak – a vallási hovatartozás nélkül – a betlehemi Kisdéd örömet, békéjét kívánom.

Bajor Jenő

c. esperes plébános

Boldog karácsonyt!

1999 karácsonyán is örömet szeretne szerezni Tárnok az idős nyugdíjasoknak. Az idén ismét meglepetés ajándécsomagot állított össze az önkormányzat, amelyet a II. Rákóczi Ferenc Általános Iskola 7.a osztályos tanulói csomagoltak. A csomagolás nem bizonyult egyszerű munkának, ugyanis 1178 idős nének és bácsinak kellett zacskóba rakni a több száz csomag szaloncukrot, kekszet, teát, kakaót és csokit.

Kissé fárasztó munka volt, mi mégis nagy lelkesedéssel végeztük, hiszen tudtuk, hogy ezzel örömet szerzünk közösségünk idős lakosainak.

Ezúton kívánunk minden tárnoki nyugdíjasnak kellemes karácsonyi ünnepeket és békés boldog új esztendőt!

Thauerl Edina

7.a osztályos tanuló

